

ΚΥΡΙΑΚΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

π ο ι ή μ α τ α
κ ύ π ρ ι α π ά θ η

ΚΥΡΙΑΚΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ποιήματα

Κύπρια
πάθη

ΚΥΠΡΙΑ ΠΑΘΗ

Copyright © 2009 Power Publishing Ltd

Συγγραφέας: Κυριάκος Δ. Παπαδόπουλος

ISBN: 978-9963-688-01-2

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή η μετάδοση του βιβλίου ή μέρους του με οποιοδήποτε μέσο και σε οποιαδήποτε μορφή χωρίς τη γραπτή άδεια του συγγραφέα.

Μια έκδοση της

Κυριάκου Μάτση 1, 6ος όροφος,

1082 Λευκωσία, Κύπρος

Τηλ.: (357) 22 765 999, Φαξ: (357) 22 765 909

www.power-books.net

Στη Νεφέλη

εισαγωγή

*M*ια ηλιαχτίδα ξύπνησε τον κόσμο, έφεξε η γης!
Τα νερά τρεμούλιασαν,
γιόμισε αφρούς το κύμα,
ρόδα από αιμάτινο ηλιοβασίλεμα,
οίνος ρέει και ιχώρ, κι έτσι γεννήθηκαν.
Μικρή σαν στάλα, παιχνίδι των νερών,
ένα βότσαλο από ιστορία, φυλαχτό ξεχασμένο
στη γωνιά, στο επίκεντρο· γλυκόπικρη ανάμνηση.
Μ' ένα δοξάρι αποχαυνωμένο
και το γιασεμί στην αμασχάλη
από άκαρπο καρτέρι νυσταγμένη,
στεφανωμένη από δόξα κι από λήθη.

Ο ύπνος βαρύς απ' το μπόι των αιώνων,
Φωνή στο υπερπέραν
οι γύρω σου δεν ακούνε, ξεχνούν,
και η ιστορία χωρίς φως καλογέρευε
σε μια γούρνα χωρίς δύμψες.

χορός 1

*Κ*ι όταν βράχος γεννήθηκε και τα βουνά φωτιά
ξερνούσαν, κι όταν ήρθαν παγωνιές και έσβησαν
τη δίγα και κάλμαραν το μένος της γης, η ζωή
ξεκίνησε από τις πρώτες να βγαίνει από τη
θάλασσα, φύτρωσαν δάση, μύρισε η γης θυμάρι
και πεύκο, οι Ετεοκύπριοι γράφανε στην πέτρα
την ιστορία και τα πάθη τους, μια ιστορία
απόκρυφη, όπως το μυστήριο που κρύβει ακόμη
η Γης μας μέσα στους μυρωδάτους, γαλακτερούς
της κόρφους.

*Μαστόρευαν τότες τα καράβια δυνατοί
πρωτομάστορες, πρώτοι ανάμεσα στους πρώτους,
κι ας μην είχαν ακόμη αντιληφθεί τα μικρά τους
σύνορα, κι ένιωθαν έτσι μεγάλοι.*

*Κι ύστερα ήρθαν βάρβαροι, σαν ακρίδες και σαν
κοριοί, χρόνους ολόκληρους ένα ατέλειωτο
βάσανο η ζωή, καίγανε, σφάζανε, ατιμάζανε κι
ύστερα πάλι οι ουρανοί στέγνωναν και
ταρακουνιόταν συδέμελα η γης κι έπεφτε πείνα,
δίγα, αβροχιά, σεισμοί, όφεις κι ακρίδες,
καταποντισμοί και στεναχώρια, το μοιρολόι
ξεσκίζει τα σπλάχνα μέχρι σήμερα ένα
αποτύπωμα στους αιώνες.*

*Κτίζανε πόλεις ελληνικές, οι κοσμοκράτορες
βάρβαροι και οι προδότες χαλούσαν κι έκαιγαν,
η λευτεριά με τη σκλαβιά έπαιζαν παιχνίδια και
η λεβεντιά έπεφτε θύμα της προδοσίας.
Η αλήθεια πνιγόταν στο γέμα και στην
υποκρισία.*

εν αρχή και εν τέλει I

En αρχή το σκότος,
κι ύστερα φωτεινή γραμμή,
διάττων αστέρας στην άβυσσο του νου,
σπινθήρας στην κόρη του ματιού,
φτερούγισμα καρδιάς σαν αερικό,
που μαγεύτηκε από το κάλεσμά σου,
έριξε ροδοπέταλα κάτω από το ηλιοβασίλεμα.
Έγινε φως,
κι έγινε αστέρι παιχνιδιάρικο στην απαλάμη σου.

Πέρασε ύστερα τρελή βροχή,
χρυσ αφένια λες κλωστή,
δραπέτευσε κάπου απ' τα μαλλιά σου,
χόρευε και μάγευε,
Η γυχή μου από ευτυχία έκλαψε,
κι ύστερα αποκοιμήθηκα αλάνι στην ποδιά σου.

Έρθε ο αγέρας αγκαλιά με το φθινόπωρο,
με άρωμα ροδάκινου και μήλου στην ανάσα.
Έρθε κορίτσι άγουρο, ζυπόλυτο κι ανέμελο,
λαχταριστό κι ολόγυμνο σαν θάλασσα.

Έκλεβα ρόδα κι έλιωνα με την αγάπη χιόνια,
ομόρφωνα τις ώρες τις ατίδασες, τις άγριες.
Ύμνους έφτιαχνε ο νους μου με τ' απδόνια,
κι οι νύχτες πέφτανε γλυκές, γλυκές και άγιες.
Έρθε ο θάνατος μια μέρα παγερή. Μου φώναζε!
Έπεσε σκότος πα στη γη, η φύση στέναζε,
το κορίτσι κοίταζε αλλού, μητ' είδε, μητ' έκλαψε.
Σκότος έγινε ζανά εν τέλει,
και το παιχνιδιάρικο άμοιρο εκείνο τ' αστέρι,
να λάμπει έπαυε, δεν παίζει στο χέρι.

II

Το γλυκό σου πρόσωπο, μια πόρτα στ' αδάνατο
σαν λουλούδι που ευώδιασε, στη ζωή και στο
θάνατο.

Πέρα απ' το πνεύμα, όπου το φως σταματά,
είναι η αρχή του απείρου, του άϋλου νου.
Κι η δόξα με στεφάνι από άστρα
τη νύχτα καρφώνει.
Μια αδιόρατη αχτίδα από αγάπη,
την ψυχή μου σταυρώνει,
έρωτά μου απέραντε.

Περιδιαβαίνω το σώμα σου,
όπως τη γη που ανθίζει, όπως οι κάμποι.
Μια ανάσα από κρίνα στον ύπνο μου,
ένας άνεμος Φθινοπώρου στα βράχια,
απάνω σε ιερές κολόνες,
πεσμένες από το βάρος της δόξας,
σπασμένες από το βλέμμα της ιστορίας,
γιομάτες σοφή σιωπή.
Κι εγώ, ένας κόκκος άπειρης άμμου
κλαίω για το λάθος το επώδυνο.

Ουρλιαχτά απ' το άπειρο, μια ιστορία από αίμα,
το τραγούδι απ' τον άνεμο, κυματίζει στη λαίλαπα,
πράσινοι κάμποι στο νυσταγμένο βλέμμα του έρωτα.
Εκεί, εκεί στον κόρφο σου θα κτίσω το κάστρο μου
από πέτρα γιομάτη δύμψες, από πηλό αφροδίσιο.

Θα ξεβγάλουν οι αιώνες το σώμα μου,
σαν κοχύλι απάνω γραμμένη η σκέψη,
μήνυμα στα πέρατα του χρόνου

σαν λίθινη πλάκα, σαν σκληρός δίσκος από μνήμες,
από χρυσό και πλατίνα, από ασήμι και ήλιο,
έρωτά μου ανύμφευτε.
Ωσάν περικοκλάδα απάνω στους κίονες, ωσάν ιαχή
η Παφία ήρθε γυμνή και η Παρθένος έσκουξε,
το ακάνθινο στεφάνι απάνω στη μνήμη μου
σμίγει με το μαρτύριο του Γολγοθά σου.
Τρέμω στο πέταμα του νου, σε χορδή τεντωμένη,
έρωτά μου απρόσμενε!

Εκεί, εκεί στο φέγγος, η απλότητα παίζει στο κύμα,
το φεγγάρι σπέρνει χρώμα ασήμι,
οι ίσκιοι φυλάνε καρτέρι,
μια νότα από θλίψη τριγυρνάει απόγε,
η γυχή μου απλώνει
σαν φτερό από νέφος, σαν άχνη.
Το κενό του αιθέρα γιομίζει από σένα,
ένα σπέρμα απείρου,
έρωτά μου ανείπωτε!

Τραβάω κουπί μεσοπέλαγα, σαν νούφαρο μοιάζεις.
Νύμφη ανύμφευτε, γλυκύτατό μου όναρ,
πώς σε ατενίζω θλιμμένη, σκυμμένη στο χώμα.
Κι έκραξε φωνή μεγάλη ο Όλυμπος,
το κύμα δόλωσε
εκεί στη Σαλαμίνα, οι σκιές των κίωνων πρασίνισαν.
Βλάστησαν φύκια απάνω στους μύθους,
τα όστρακα έγιναν άμμος.
Έσκυγα κι ήπια φως μεσ' τις παλάμες σου,
έρωτά μου ατίδασε.

χορός 2

*Γ*αμπούρλα ήχησαν στα πέρατα της γης κι οι άρχοντες έβαλαν τα καλά τους για τη γιορτή, όπου θα μοίραζαν τα ρούχα σου σε ένα τραπέζι από μouxλιασμένη ιστορία, καθώς ένα γιαταγάνι κρεμόταν από την οροφή του σύμπαντος. Και μαζεύτηκαν όλοι οι άρχοντες, οι Αμερικάνοι, οι Αλαμανοί κι οι Ιταλίσκοι κι οι Γότθοι κι οι Βησιγότθοι. Μαζεύτηκαν οι Ούννοι, οι Χριστιανοί, οι Μωαμεθανοί κι οι Εβραίοι κι είπανε ένα σωρό γέματα, μέτρησαν το μήκος και το πλάτος κι αποφάνθηκαν πως είσαι μικρή γι' αυτό πρέπει να σκύγεις. Κι ύστερα έριξαν τα ζάρια και πήραν τα υπάρχοντά σου, άλλος ένα μάρμαρο, άλλος ένα βράχο, άλλος ένα ουρανό, κι άλλος πήρε τα λύτρα της προδοσίας κι έφυγαν όλοι μαζί σκούζοντας, σκυφτοί και μίζεροι... Έπεφταν σφαίρες σαν χαλάζι στις στέγες των φτωχών κι οι άνομοι έκαναν πανηγύρια στις αυλίδες των πονεμένων. Κι όσοι δεν άντεχαν την αδικία έφευγαν, στρατιές μιλιούνια, η μπόχα από την ανάσα τους καθισμένη στο σβέρκο, κι όσο πιότερο σου πίνανε το γαίμα τόσο πιο πολύ διγούσαν οι άτιμοι κι ήδελαν κι άλλο.

εν οργάνοις

Κ

αι τώρα πού να πάω γλυκιά μου,
χρόμος εντός των τειχών,
το βήμα σαν απολίδωμα του νου,
ένα φρένιασμα λήθης,
βράχοι βουβοί, ουρανοί από αίμα,
φευγιά μέσα στη λάσπη.

Η γης μας μουσκεμένη με δάκρυ,
κι όλα είναι μαύρα σαν σκηνές απ' τον Άδη.

Κι ύστερα ήρθαν εκείνοι πάλι,
άλλοι από τους άλλους, αλλά ίδιοι όπως όλοι,
και φίμωσαν την αλήθεια.

Το κίτρο έκλαψε στο χόμα της Μόρφου,
το αιθέριο έλαιο πίκρισε
για πληγή στο λαιμό,
ο αποχαιρετισμός του έρωτα.
Κι οι λεμονανθοί ντύθηκαν ύμφοι για το
θάνατο.

Η Κερύνεια, η Λάπηδος, ο Καραβάς,
το πέντε μίλι και τα Πάναγρα.
Μια νεκρική σιγή μούχλιασε τον αέρα,
λιώσανε οι καμπάνες
οι εικόνες γίνανε χρυσό κι ασήμι.

Το μεγάλο και το τρανό με βόμβες και με
θάνατο,

με τη βία πίσω από μια κάγουλα από μπαρούτι
και μ' ένα χαμόγελο σαν μεταμορφωμένη
μέδουσα,
ένα θολό ποτάμι χάνεται χωρίς διαθήκη...
Κι εσύ, καμένη μου, προτάσσεις πανάρχαιους
παπύρους
το φως, το κάλλος, και τη σοφία σου που τους
ανέδειξαν...

Απρόσωποι σαν αριθμοί, άγνοια αφύσικου ύπνου,
ένας πανζουρλισμός από μηδενικά στο χορό του
πολέμου.

χορός 3

*Κ*ι ύστερα πάλι στήσανε δικαστήρια πίσω από τον ήλιο και δώσανε το δίκιο στους κακούς, είπανε δοξολογίες και αμανέδες από το σπίτι των πνευμάτων κάτω από τις σημαίες της αδιαφορίας. Κι ύστερα ανοίξανε τα πιδάρια με το παλιό κρασί κι ήπιανε και φάγανε μέχρι σκασμού οι αρχιερείς, οι αρχαιοκάπηλοι, οι Γραμματείς κι οι Φαρισαίοι σε μια σύναξη όπου υπογράφανε τη παράδοση της εξουσίας στο Διάβολο. Και τότε ξέσπασαν πόλεμοι, η αμαρτία κι η ασυδοσία αγγελόμορφες σουλάτσαραν παντού κι έγιναν Σόδομα και Γόμορρα σ' όλη την Οικουμένη, όπου ο Μάμων έτριβε τα χέρια του ενώ όλοι οι άλλοι σέρνονταν από πίσω του. Κι ύστερα ήρθε η Πέτρα η Αθάνατη μέσα από την αφθαρσία του Έρωτα κι έστησε καρτέρι πρώτα στον ποιητή...

εν χορώ

K

ι ο έρωσ σήκωσε τότεσ ματωμένο βλέμμα κι άστραψε ο Όλυμπος.

Πέτρα διαλεχτή από διαμάντι, ένα παράδυρο ανοικτό στο ακρογιάλι
Πέτρα από αγάπη, πέτρα παντού, μέσα μου κρύβεσαι,
Πέτρα η σκέψη μου, πέτρα το είναι μου σαν πράσινο μάτι,
Πέτρα από αίμα και σάρκα, απολίδωμα έρωτος.
Πέτρα απ' τον Όλυμπο κι απ' τον Ακάμα,
όπως το άγαλμα της φύσης που κούρσεψε την ψυχή,
ανέγγιχτο απ' το χρόνο σαν την αγάπη σου.

Αγκομαχητό απ' τον άνεμο στο χορό του φτερού,
με νυφικό αραχνοϋφαντο η σκιά του καπνού.
Ένα πέραςμα όνειδος από γαίμα και δάκρυ,
αγάπες που φούντωναν, από ανεμοζάλη το βράδυ.

Πέτρα η καρδιά μου, πέτρινο το λουλούδι,
ένα τραγούδι ο άνεμος.
Ω, ψυχή μου, τέντωσε το τόξο,
γιατί είναι εκεί μαζεμένοι όλοι οι μνηστήρες,
σαν λύκοι σκούζουνε στο φως του φεγγαριού.

μέρα πρώτη

α αρχίσω να μετρώ λόγια,
ο χρόνος μ' έχει κουράσει,
τα πουλιά φεύγουν κι έρχονται,
όπως το ανοιγοκλείσιμο των ματιών σου.
Η γύμνια του ουρανού,
ο πυρετός της δημιουργίας, το φως της μέρας,
ένα ξεκίνημα για το άγνωστο
με τον μπόγο γιομάτο σιωπή.
Η ευτυχία, είπες, είναι εκεί εσώκλειστη,
αποφεύγω, είπα, απλά τη δυστυχία.
Μην απορείς,
υπάρχει ακόμη πολλή σιωπή στην υυχή μου.
Φεύγεις,
όπως εκείνο το πουλί που ήθελα πάντα να πιάσω
κι όμως είναι άπιαστο,
όπως το όνειρο πάνω από το κύμα,
όπως η πνοή στο τρύπιο πανί της βάρκας μου,
ανάλαφρα, σιωπηρά,
χωρίς ένα μήνυμα ελπίδας.

μέρα δεύτερη

να βήμα πιο πέρα,
πιο μακριά από τα βήματά μου,
πιο κοντά στη θλίψη.
Το βράδυ μυρίζει λιβάνι,
είναι η σκέψη που εγκαινιάζει το θάνατο,
τη γέννηση μιας εποχής φτωχών αγελάδων.
Το ρίγος, το άγχος, το πάθος,
δεικά πειράματα στην ψυχή
και στη σιωπή μου,
γιομάτη ξεφωνητά, βογκητά
στο σκοτάδι της φυγής σου.
Πρώτα η ηρεμία στο μέτωπο των αισθήσεων,
καθώς ο έρωτας ξεμυχάει μ' ένα χαμόγελο λύπης.
Κι έπειτα η εικόνα,
ένα τρεμούλιασμα μορφής στο άπειρο του νου,
ένα αχνό χαμόγελο που μου διαφεύγει.
Σαν τον ύπνο της ανυπαρξίας,
η εικόνα σου
είναι το μαρτύριο που επιβάλλει ο έρωτας.
Κι ύστερα νύχτωσε
κι έφυγε η δεύτερη μέρα της φυγής σου.

μέρα τρίτη

Ξίδε το γαλάζιο της θάλασσας
 να έχει κάτι που να θυμίζει Λεμεσό,
 κι ο αγέρας να είναι όπως την ανάσα μου θερμός,
 γιομάτος από μυστήρια,
 από ερεθισμούς,
 να σου θυμίζει το μαχαίρι που έχω στην καρδιά,
 κι έχει βλαστήσει,
 κι οι ρίζες του πίνουν από το αίμα μου
 και τα κλαριά του φτάνουν μέχρι το νου.
 Είδε η δάφνη να μην είναι ξένη εκεί,
 η ελιά, το πεύκο και ο κυπάρισσος
 να χαιρετούν την μπόρα με το άρωμα της γης,
 αυτής που ξέρεις,
 την γιομάτη πέτρες και ιστορία, βασανισμένη,
 σαν ρακένδυτη γριά που ζητιανεύει δόξα.
 Πρόσεξε μην πεις νερό της λησμονιάς,
 πρόσεξε μη και χαθείς,
 μαγεμένη από την πλάνη την απόμακρη,
 στη χώρα των Φαιάκων ή της Κίρκης.

μέρα τέταρτη

Κ

ι είπα να γράψω πάλι
μαύρα σημεία πάνω στο μέτωπο,
από τον Απόστολο Ανδρέα μέχρι τον Ακάμα
όλα τα βότσαλα να σημαδέγω με μια καρδιά,
τις κορφές να σου θυμίσω μια-μια,
τον Όλυμπο, το Τρόοδος, τον Προφήτη Ηλία
και το Σταυροβούνι...
Οι αμπελώνες του Εν Γαδδί,
του Αφάμη, της Κατσουρίνας
και του Άι Γιώργη,
Διονύσια αμφιθέατρα με στεφάνια από κλίματα,
πράσινα φρύδια στην πέτρα και στον άργιλο.

Κι εκεί ακόμη όπου η ξεραϊλα ασπρίζει
σαν κρανίου τόπος,
εκεί, όπου η πέτρα φτιάχνει την έρημο,
εκεί, όπου ο κόρφος της γης φούσκωσε,
κι αλλού, όπου αγκαλιάζει τον αφρό της θάλασσας
κι όπου φυτρώνουν κολόνες από τη γη,
θα γράψω ιερογλυφικά σημεία,
θα γράψω τη γραφή της Κύπρου για να θυμάσαι.

Κι ύστερα θα σου πω για τον ουρανό μας,
σπαρμένο χωράφι από άστρα,
εκατομμύρια μάτια που σε περιμένουν,
σαν κεριά στη νύχτα
με την υπομονή της αιωνιότητας...
Εδώ το βάθος είναι πιότερο βαθύ,
οι ίσκιοι υιθυρίζουν ιστορίες
κι οι απάνεμες νύχτες είναι γιομάτες από έρωτα.

μέρα πέμπτη

T

ριγυρνάς ακόμη
Μια στάλα ζωής μ' εγκαταλείπει,
σαν ρόδο που μαραίνει η όψη μου,
γλυκό μου όνειρο της γειτονιάς,
αγωνιώ που κάθε στιγμή αγαλλιάζει η ψυχή,
πικρό μου όνειρο της ξενιτιάς.

Να η ελιά, σκύβει στη Μεσόγειο,
οι ρίζες της φτάνουν στον Πενταδάκτυλο,
κι οι περικοκλάδες τυλίγουν τους κίονες,
τις σκαλισμένες πέτρες,
κομμάτια από εγκαταλειμμένη ιστορία.
Εκεί τα βήματά μου χάνονται στη μνήμη των
αιώνων
με ένα πονεμένο παράπονο.
Με δάφνες και με στάχια
συναρμολογώ το κάλλος σου το θεϊκό.

Στην Αμαθούντα ο ίσκιος των Θεών
με έχει ξελογιάσει,
πράσινα νερά αγκαλιάζουν τον ύπνο μου,
στο λιμάνι της αιωνιότητας του βυθού,
των κοχυλιών, της άμμου,
το ένα κύμα αποκοιμίζει το άλλο

Τριγυρνάς ακόμη...
Μια στάλα ζωής με εγκαταλείπει,
ρόδο που μαραίνει η όψη μου,
γλυκό μου όνειρο της γειτονιάς,
αγωνιώ που κάθε στιγμή αγαλλιάζει η ψυχή,
πικρό μου όνειρο της ξενιτιάς.

μέρα έκτη

α σου πω για το διασμένο λιβάδι,
για το χώμα που μυρίζει κάθε Φθινόπωρο,
για το ξερό χόρτο, για το προαιώνιο κρασί,
για την απόκληρη χαρουπιά, την ελιά, το πεύκο,
που δεν ξέρουν από μεγαλεία,
εκεί στη βραχονοσίδα της ζωής.

Ανάερα, σαν σκόρπια λόγια
ηχούν οι ανθρώπινες ιστορίες.
Τα ίδια και τα ίδια,
όπως το μηδέν, το τίποτε και το κενό.
Ενώ η σιωπή των δέντρων,
γιομάτη από σοφία,
ανακυκλώνει το παν, την ουσία και τη ζωή.

Γλυκό μου έαρ,
το άνθος που έχω μέσα μου δεν θα ανθίσει,
δεν υπάρχει λόγος, δεν υπάρχει γιατί.
Της μέρας το γύρισμα, της νύχτας η φυγή,
ένα τίναγμα της σκέψης με σφύριγμα μαστιγίου,
ατενίζω το τέρμα του μαρτυρίου.
Χωρίς εσένα,
ξέχασα το όνομά μου,
η αγάπη έλιωσε μέσα μου σαν το κερί.

Κι ύστερα νύχτωσε
κι έφυγε η έκτη μέρα της φυγής σου.

μέρα έβδομη

*M*ετράω τις ώρες
κι η ροδιά με τ' άνθια της μου θυμίζει εσένα.
Το πρόσωπο της νοσταλγίας σου μ' έχει ταραξεί
ο λαιμός σου σαν φίλντισι με το φυλακτό,
το στήθος σου αναπαύεται στον ύπνο μου,
ω γυναίκα του ονείρου και του πόδου.

Κι ο ομφαλός στο κέντρο της γης,
τα υπνώττοντα μάτια με το διαμάντι,
έλεος, έλεος! Αγάπη μη! Μην κοιμηθείς.
Ατενίζω το γύρισμα του χρόνου,
σκόρπιες σελίδες η ζωή μου,
στην αρχή ένα ξεκίνημα με ξεφωνητά
και τώρα το σβήσιμο χωρίς φωνή.

Περιμένω κάτω από ουρανό βαρύ,
η σκέψη σου ήρθε χιλιάδες χρόνια πριν
κι εγώ περιμένω με ένα αίσθημα άγνωστο
κάτω από το φως το αμείλικτο
της γύμνιας της οικουμένης.

Η κλεψύδρα τέλειωσε την αφαίμαξή μου
κι ο χρόνος τέλεγε.
Καλώς ήρδες, αγαπημένη!
Θα χαρώ τώρα με φωνή αλαλάζουσα,
θα λιώσω σαν το κύμα στα σκέλια σου,
θα χωθώ, ω αγάπη απέραντη,
στους κόρφους σου μέσα.
Κι όλο το χτες και το αύριο
στη μορφή σου γλυκά αποδέτω,
ξαποσταίνω κοντά στην ανάσα σου,
μην φεύγεις πια, δεν αντέχω.

χορός 4

Κ

ι ύστερα οι αιώνες συμμαζεύτηκαν στους κόρφους σου κι έγιναν γλυκό μυστικό, μια μουσική απ' το ερωτικό μοτίβο του μεσονυχτίου, κι έγινες ο οίνος κι ο άρτος του μυστηρίου μου, το φλογερό όνειρο της μεγαλουχίας μου, αποκούμπι των φλογερών μου πόδων.

Μέσα από την λεωφόρο η κατάνυξη της φυγής κι οι περικοκλάδες γαντζώνουν την καρδιά σαν συστρεφόμενη κοτσίδα παιδικού ονείρου. Πέρα από το αγνάντεμα θα σε περιμένω, εκεί, όπου οι μουσικές χάνονται, εκεί από όπου οι διάβολοι αγκαλιά με τους αγγέλους έχουν δραπετέγει. Θα κρύγω μια δέσμη από ερωτόλογα σ' ένα γλυφό δάκρυ, μια ιστορία γραμμένη στον Όλυμπο, θα σου δείξω τον ίσκιο μου που σέρνεται στην αμμονδερή ακρογιαλιά της Φαμαγκούστας σαν απελπισμένο φάντασμα του φεγγαρόφωτου. Φοβού την αμνησία των στάσιμων αισθήσεων.

Φοβού την αφασία του αισθησιακού κατεστημένου. Φοβού τους κλέφτες των ποδητών σου ονείρων.

όραση

Ίδα το φως, άπλετο, απέραντο,
μια χαραμάδα από την ανυπαρξία,
ανάμεσα στους κίονες του ναού ο ήλιος,
το φεγγάρι απάνω στο μέτωπο σαν επισφράγισμα
και τ' άστρα στη σάρκα σου,
πολυάριθμα, αμέτρητα σαν σπέρμα Θεού.
Τα τρία χρώματα έγιναν οι τρεις διαστάσεις
κι έσμιζαν στο χάος και στη γέννηση.
Το γαλάζιο στην άκρη της φλόγας,
το κόκκινο στην καρδιά της
και το άσπρο ανάμεσά τους.
Το κίτρινο μη!
Το κίτρινο είναι της αγάπης μου.

Χοροπηδάει απάνω στη θάλασσα
μια ηλιαχτίδα,
το κύμα αστράφτει όπως χιλιάδες μάτια
των προγόνων,
Εκεί, ανάμεσα στη χαραμάδα του χρόνου,
τα φωτόνια μεταφέρουν μηνύματα πόνου.
Παίζει το πράσινο με τη γη
και το άσπρο ξεδωριάζει, γίνεται στάχτη,
το μαύρο επίσημο πενθεί τους προδομένους.
Το κίτρινο μη!
Το κίτρινο είναι της αγάπης μου.

Η αστραπή ξεσχίζει τα σπλάχνα του κόσμου
κι ανάβουν τα μάτια σου,
καθώς οι στάλες κλέβουν λίγο φως,
διασκορπώντας την ελπίδα, τη χαρά, τη δροσιά.

Κι ύστερα η ίριδα κάθεται στα μαλλιά σου
κι αρχίζει το τέλος της βροχής.
Το μοβ, το λουλακί, το καφετί,
σμίγουν κάτω από το φως του ήλιου
το πράσινο ανασαίνει και λάμπει.
Το κόκκινο γιορτάζει.
Το κίτρινο μη!
Το κίτρινο είναι της αγάπης μου.

Το φως σε αγκαλιάζει και ιδού,
βλέπω τα ωραία σου μάτια, τα μαλλιά σου,
το στόμα σου έτοιμο να πιει το κρασί,
που μέσα του παιχνιδίζει η καρδιά μου.
Το κάθε χρώμα κλέβει κι ένα κομμάτι φως,
μια αχτίδα αλλιώτικη
για να είσαι εσύ φωτεινή κι ωραία.
Το βυσσινί, το ροζ και το σταχτί
στην απεραντοσύνη του σύμπαντος.
Το γκρίζο γιομάτο μυστήριο.
Το κίτρινο μη!
Το κίτρινο είναι της αγάπης μου.

όσφρηση

*M*ε ζύπνησε η αναπνοή της γης,
το μελτέμι κίνησε τα μόρια του κόσμου,
ένα μπουκέτο από αρώματα
στο κορμί σου.
Τα ρόδα το πρωί,
το γιασεμί το βράδυ,
αρώματα και χρώματα
σε μια Γη που γονατίζει από τα βάρη,
σαν μαύρος σκλάβος,
που βρομάει ιδρώτα.
Το άρωμα της αμαρτίας
έβαλαν οι δολοφόνοι
για να καλύγουν τη μπόχα τους.
Οι Θεοί περιμένουν την τσίκνα
περιμένουν την μπόχα του θανάτου
για να υπάρχουν.
Οίνος εύοσμος, το κρασί του έρωτα
μυρίζει όπως η αύρα σου τον Αύγουστο,
μεδυστική, γλυκιά, αυθεντική.
Άρωμα έρωτος
το άρωμα της αγάπης μου.

Χιλιάδες αναμνήσεις από αρώματα,
θύμψες απέραντες
τόσες, όσες και οι αγάπες μου,
δεμένες με τη γη,
σφραγισμένες με εύοσμα αναθυμιάματα.
Και οίνος αγαπητός
σφραγισμένος από τα χείλη σου,
αρώματα αιθέρια του δάσους,

μπουκέτα της άγρια φύσης σε μια στάλα
απ' το γαίμα σου.
Στο τέλος, πέρα από τη ζωή,
εκεί όπου αρχίζει η αθανασία,
το κορμί μου θα ευωδιάζει σαν το κρίνο,
τα βιβλία μου θα ευωδιάζουν ανθρωπιά,
κι εσύ θα είσαι δίπλα μου
και θα ευωδιάζεις έρωτα...

Καπνίζουν οι φωτιές των θνητών
κι οι Θεοί οσφραίνονται θυσίες,
δαίμονες ουρλιάζουν
κι οι νύφες μεθούν με γιασεμί...
Με ρόδο, με δυόσμο, με αγιόκλημα,
του έρωτα με λάδια κι αλοιφές
έχω βαλσαμώσει τη ζωή μου
Περιμένοντας...

Κι όταν ανθίσει κυκλάμινο στα βράχια της
Τοξεύτρας
θα πίνει αρμύρα από τη θάλασσα
κι η γη δεν θα 'ναι άλλη,
τόσο απέραντη ευωδιά η ανάσα της.

ακοή

πλοί ήχοι,
ο ρυθμός της καρδιάς,
το φύσημα του ανέμου,
ο χορός της βροχής,
η ανάσα σου,
συνδέτουν τη μουσική της ζωής μου.

Το βουητό και οι απόηχοι αιώνων,
καλούν τη συνείδηση
να κλάγει γοερά πάνω στο παρελθόν.

Κι όμως γλυκιά μουσική ξεχύνεται
από το πέρασμά σου,
και τότε όλα αλαλάζουν,
με κιθάρα, με βιολί και φλογέρα,
κι οι νότες σαν σκόρπια φύλλα στον άνεμο,
χρωματιστές απ' το Φθινόπωρο,
συσσωρεύονται στη γωνιά,
Εκεί, όπου ο έρωτας συναντάει το θρόισμα του
θανάτου.

Θα σφυρίζει ο αέρας
μέσα από τα παράθυρα του χρόνου,
σαν μανιακός τροβαδούρος θα αυτοκτονήσει
πέφτοντας στις χαράδρες,
κι εγώ θα ακούω τη φωνή σου.

Θα ακούω την αναπνοή σου
να μου θυμίζει τη ζωή και τον έρωτα.

Θα ακούω το κλάμα του βρέφους
σαν επινίκια κραυγή στο άπειρο.

Θα ακούω τις ιαχές των πολεμιστών
και θα αγανακτώ
που είμαι πλασμένος κατά ομοίωση.

Οι ουράνιες μουσικές των Θεών
είναι λένε για τους λίγους και τους εκλεκτούς.
Στο τέλος όμως
υπάρχει πάντα μια σιωπή για τον καθένα.

αφή

Τι αγγίζω από σένα γίνεται πόνος,
εκατομμύρια αισθητήρια αναστατώνονται
σε ένα τρεμούλιασμα.
Το χάδι αγρυπνά,
μένει μετέωρο στον ύπνο σου,
γιομάτο από δύμψες επαφής αναμένει.
Ξεκινά η μυστικιστική μουσική των ορμών
και το χάδι μεταφέρει μηνύματα,
η επαφή επικρατεί του νου,
πέρα από τη λογική το ένστικτο
σπρώχνει το είναι μου στα μεσούρανα της ηδονής.

Μαγεία που είναι τα χέρια σου,
καθώς ηπλαφίζεις την ιστορία του κορμιού μου.

Κύτταρα αγάπης σαν πέταλα από ρόδο,
μια αύρα από ηλεκτρισμένο πόδο,
το δέρμα μου τρέμει από αίσθημα.
Νιώθω όλα όσα δεν βλέπω,
συγκροτώ την αγάπη την άλικη...

Κι οι μουσικές των ανέμων
στο πρόσωπό σου,
χαιρετισμός χιλιετηρίδων στα νιάτα
σαν φύσημα του Υπερπέραν
στο άνθος του κάκτου.
Στην κολυμβήθρα της θάλασσας,
στις θαλασσινές σπηλιές του Ακάμα,
η ιστορία αγγίζει την γυχή μου.
Σαν έμβρυο της γένεσης
μετράω το σώμα μου, κύτταρο με κύτταρο
στο ακρογιάλι της Πάφου και του Ακάμα...

γεύση

*Ζ*ύπνημα της θάλασσας η ζωή,
αρμυρό δάκρυ κυλάει στο αίμα
κι η πίκρα απ' το θάνατο
δεν λέει να λείψει.

Κι όντας στο άκρο του άλλου κόσμου
νιώθω τη γεύση του γάλακτος,
τότες που γεννήθηκα
και που μεγάλωσα στα στήδια του έρωτα.

Γλυκό φιλί της ζωής μου έδωσες
κι ήρθε ο Θεριστής αμέσως,
βιαστικός όπως η αστραπή
και το νήμα έκοψε...

Αφωνη η ζωή χαροπαλεύει
σέρνοντας μια πονεμένη αγάπη,
γεμάτη από αρμυρά δάκρυα,
γεμάτη από την πίκρα της ύπαρξης.

Με πότισες χολή και όξος
κι ύστερα, καθώς εξέπνεα,
μου έμαδες την γλυκύτητα του φιλιού
αφήνοντας να περιπλανάται
η στιφάδα της απογοήτευσης.

Κι οι καρποί οι γλυκύτετοι
θυμίζουν αγάπες που τέλεγαν...

χορός 5

*Κ*ι έτσι μας μάντρισαν όλους μέσα στις επιθυμίες μας, μέσα στους πόθους μας κι όλοι τότες γίναμε ένα κοπάδι, όπου κι αυτός ο έρωτας έπαιζε το δικό τους παιχνίδι. Οι λέξεις πετούσαν σαν γεύτικα περιστέρια και περιέπαιζαν με τις κολόνες, με τα κλεμμένα μάρμαρα, με τις κλεμμένες ελπίδες. Τότες οι ματιές όλων είχαν μια δαμπάδα κρυφή, μια διαμαρτυρία που δεν λεγόταν, γιατί δεν είχε ποιον να την ακούσει... Και τότες σήκωσες το βλέμμα και με κοίταζες επιτιμητικά γιατί, είπες, δεν είναι όλα που γονάτισαν. Και μου 'δειξες τις πέτρες που σημάδευαν τα χωράφια, τις πέτρες που στήριζαν τα βουνά, τις πέτρες που εμείς κτίζαμε κι οι άλλοι χαλνούσαν. Αυτές δεν άλλαζαν, είπες.

εν οίκω

που η ματιά μου φεύγει και κρύβεται είσαι εκεί,
η Πέτρα η αδάνατη, μια αγάπη πέρα από τον
ίλιγγο,
το θεμέλιο και η σοφία της σιωπής των σεμνών.
Κι ο Θεός απ' τη σκοτεινιά της συνείδησης
γίνεται μηδέν
και τώρα και αύριο
καθώς η Πέτρα τη Γη μου δεν απαρνιέται.

Πέτρα διαλεχτή από διαμάντι, ένα παράθυρο
ανοικτό στο ακρογιάλι,

Πέτρα σαν αγάπη, πέτρα παντού, μέσα μου
κρύβεσαι.

Πέτρα η σκέψη μου, πέτρα το είναι μου σαν
πράσινο μάτι,

Πέτρα από αίμα και σάρκα σαν απολίδωμα
έρωτος.

Πέτρα απ' τον Όλυμπο κι απ' τον Ακάμα
όπως το άγαλμα της φύσης, που κούρσεψε την
γυχή,

ανέγγιχτο απ' το χρόνο σαν την αγάπη μου.

Λευκωσία

εν καιρώ
 πάσκιζαν οι θνητοί, τη λευτεριά να σώσουν,
 καβαλίκευαν τον αγέρα, οι γυναίκες των θεών.
 Επειδής τ' άρματα σκουριάσανε, δεμιτό ήτανε να
 φτιάζουνε άλλα,
 Να τα δοκιμάσουν έτρεξαν, στα παιδιά των άλλων.
 Κι οι γυναίκες των θεών γελώντας, ξαπλώθηκαν
 ανάσκελα χάμω.

Έβγαλες τότες φωνή τρομαγμένη, γιομάτη αίμα.
 Η αγάπη εκείνη τη μέρα, από μοναξιά μιλούσε
 μονάχη.
 Εκείνη τη μέρα, διακόσια αγόρια έπεσαν από βόλια
 στη μάχη.

Τραγουδησε, μου είπε μια φωνή, σφύριγμα τ' αγέρα
 κι είδα μέσα στη ζωή ένα τίποτε,
 τη ματαιότητα ν' αχνίζει απ' τα κορμιά των ζωντανών
 ένα τσούρμμο οι άνθρωποι σέρνονται από αόρατο
 σκοινί
 απάνω σε μια αδιόρατη σκηνή τραγωδίας.
 Κι όλοι περνούσαν διάφανοι μπροστά μου
 κι έφευγαν χωρίς να επιστρέφουν ποτέ.

Κι εκεί, στο τέρμα, άσπριζαν τα κόκαλα
 κι έγιναν λευκό βουνό σαν κιμωλία,
 άχνιζε όλο πόνο ανάσκελα η Λευκωσία,
 αναμένοντας την συνέχεια του απείρου,
 χιλιάδες χρόνια, εκατομμύρια, όσο η υπομονή του Ιώβ.
 Έφευγαν όλοι κι έπεφταν στον λάκκο με τα κόκαλα
 “Μην πάτε εκεί. Μην!”

τους φώναζα αλλά δεν άκουγαν
τι δεν είχαν πού αλλού να πάνε.

Τραγουδησε, λοιπόν, με πρόσταξε ξανά ο μέγας
άρχοντας
κι εγώ, παίρνοντας το δρόμο για το λάκκο με τα κόκαλα,
τραγουδώντας έκλαιγα, τι δεν είχα πού αλλού να πάω.

Απλό φτερούγισμα σαν θρόισμα θανάτου
στα νερά επάνου ένα πρωί που η χώρα εκοιμάτου.

Απομεσήμερα στροβίλισμα αγέρα, στη μέση η ελπίδα
πέταξε στον ουρανό, άγγιξε ένα αστέρι.
Στην Αγία Σοφία, παγκόσμιου εφιάλτη μια δηλιά,
ωσάν γοερή αφασία με καθηλώνει στην σιωπή του
εσταυρωμένου.

Υπερθέαμα φωτός, μια κίνηση του απείρου,
στροβίλισμα της ύλης στο αχανές του νου,
μύρισε αρμύρα η ακτή των κοχυλιών.
Η άμμος λαμπύρισε θρυμματίζοντας τον ήλιο,
σαν άφρισμα βελούδινο στο μέσο του ονείρου.

Κι από εικόνα γαλαζοπόρφυρη πρόβαλε η γης μου,
ολοζώντανη
κι όμορφη σαν γυμνό, μαγιάτικο κορίτσι.

Ζω μεσ' το βουητό χρυσών βιολιών,
στην άσφαλτο ξεραίνεται το γαίμα,
ένα λουλούδι κόκκινο ανδίζει στον τελειωμό του δρόμου,
εκεί, όπου δεν θέλει να πάει κανείς.

Ωχρός ήχος στον ορίζοντα,
χωρίς εικόνα η δύμηση,
το εγώ του εχθρού μου
σαν οχιά σέρνεται μέσα στον κόρφο μου.

Αγέρας έκλεγε το φτερό,
ένας κόκκος από άνθρωπο βλάστησε
κι έγινε αγάπη.

Ο Θεός του ενός και του άλλου έγινε μίσος.
Επειδής τ' άρματα σκουριάσανε
δεμιτό ήτανε να φτιάξουνε άλλα,
να τα δοκιμάσουν έτρεξαν στα πεδία των άλλων.
Κι έτσι το βόλι σημάδεψε την πείνα του παιδιού,
ξεσέκωσε μια μάζα από κόκαλα και μύγες.

Ύπολυτες γυναίκες, ηπλόλιγνες σκιές στο
φεγγαρόφωτο,
ένα μυστήριο από σιωπή, ρωτήματα κρυφά κι
ανείπωτα.
Κι οι γυναίκες των θεών γελώντας
ξαπλώθηκαν ανάσκελα χάμω.

Κι ο αέρας καθώς στροβιλίζει την έρημο γη
φωνάζει τον Θεό που κίότουμε και χάθηκε,
έγινε μια αράδα από παχιά λόγια και τίποτε άλλο.
Φριχτές εικόνες της μοιρασμένης πολιτείας!
Σκιές πιότερο πραγματικές απ' τον άνθρωπό τους,
είδωλα μιας ταραγμένης φλόγας,
ενός καθρέφτη απ' τον άλλο κόσμο,
ενώ ετούτος ο κόσμος αστράφτει από πλεονεξία,
φαναχτερά ντυμένος στο καθαρό του σάβανο
απειλεί το θάνατο.

Έβγαλες τότες φωνή τρομαγμένη, γιομάτη αίμα.
Η κοπέλα εκείνη τη μέρα, από αγάπη μιλούσε μονάχη.
Εκείνη τη μέρα, διακόσια αγόρια
έπεσαν από βόλια στη μάχη.

Λεμεσός

Λτη μέση του ονείρου μια αμυχή,
που αφήνει ο πόθος καθώς αδράχνει την ψυχή,
όπου μ' ένα σουγιά ο έρωσ χαράζει την εικόνα σου,
ενώ στα ονειροπολήματά μου
τρυφερά σύννεφα ταξιδεύουν ανάερα.
Σιωπηλή αρμονία μέσα στο ζύπνημα,
απορίας παιδιού το διάφανο είναι μου,
και της γυναίκας το απέραντο βλέμμα,
το δικό σου,
με αφήνει μετέωρο στο σύμπαν,
ένα κύμα που φεύγει αγνώριστο στο πέλαγο.
Μόνος και πάλι μόνος μέσα στον όχλο.

Πάρε

Την ψυχή μου που τη σέρνουνε άτια τέσσερα
πάνω από το πέλαγο της ομορφιάς κι αποδαμάζει
την απεραντοσύνη σου.

Την αγάπη μου που γιομίζει της γης τις γούρνες
και τον ομφαλό σου,
και τις αμασχάλες ποτίζει με ιδρό.

Τη σιωπή μου, που κραυγάζει από πόνο,
καρτερώντας την μιλιά των ματιών σου
στης σκιάς των χειλιών σου το τρέμουλο.

Το κορμί μου, καρφωμένο στο Τρόοδος,
που γύπες δεν το θέλουνε,
τρυπημένο με τ' άστρα σαν κερήδρα φωτός.

Ω, Λεμεσός!

Πάφος

Ω, να μπορούσε η γης ν' ανοίξει στον ουρανό
παράθυρο,
στο ιερό του Κινύρα να λάμψει αχνό, άλικο φως.
Ο νάρκισσος να σπαράζει, σαν έρχεται γυμνή η
βροχή,
τη λάγνη αγράμπελη, να αναστήσει.
Κι από την ιερή πέτρα, η ιαχή του πολέμου
έγινε ρυτίδα στο μέτωπο, κι έσβησε.
Οίνος χυτός στο βράχο, και κύπελλο από ασήμι,
η γουλιά των θεών, ανάσα αθανάτου.
Ραβδωτές κολώνες σπασμένες, συσκέφτονται
ολόρδες,
στον ίσκιο ανεμώνη, στο φως ξανδό χόρτο,
κι απά στην πέτρα γονατιστή, ιέρεια της
Αφροδίτης.

Στο παραθύρι του ονείρου, λιγνός καπνός
δυσίας...
Σ' αγναντεύω με πίκρα, γρανάζι στη μηχανή του
καπιταλιστή Θεού.
Κι αλλού φως εκτυφλωτικό, ίδιο με το σκότος,
στη μέση ουράνιο τόξο, αγγίζει τη χορδή του
πόδου,
πήγε να πάρει γεύση έρωτα, κι έγινε γυναίκα.

Υπομονή, σου είπαν, μα η υπόσχεση διαφεύγει,
γλιστράει μέσα απ' το μεσημέρι, η γοντεία της
απογοήτευσης.

Λάρνακα

*Ε*πίσημος ύπνος στις αλυκές
μετά το ξεφάντωμα των αρχόντων,
μια ιστορία απ' την απάνεμη αυλή της μέδης,
τότες που οι κόνσουλτοι κτίζανε παλάτια.
και οι κυρίες ξεγυμνώνονταν στις αλυκές.
Περιμένω να ξυπνήσεις
καθώς η αγωνία της ζωής δαμπώνει το φως
κι ο έρωσ σηκώθηκε από το μάρμαρο.
Κι είπε τότες η μάνα από το βαθύ ύπνο:
Ξύπνα, είπε. Γιατί το ρολόι κτύπησε δώδεκα
και ήρθαν κύματα γαλάζια να σβήσουν τη νύχτα.

Με κυνηγάνε οι δύμψες του έρωτα
κι ένα μουντό ξενύχτι από μεδύσι.
Το όνειρο εκείνο το δειό, το μεγάλο
φεύγει και χάνεται στου κόσμου την γευτιά.
Σπόρος ήτανε σε πέτρα σκαλιστή,
δίπλα από ένα λούλουδο στο βούρκο που ανθίζει.

Κερύνεια

Πότε δε γέλασε η νύχτα τόσο όμορφα πάνω από το
 μπεντένι του πολέμου.
 Γη όλο κορνίζες με μάτια άγρυπνα από φόβο,
 απ' τη φοβέρα που φέρνει η τραμουντάνα.
 Κι εκεί στο αχνάρι απ' τη μπότα του πολέμου,
 βλάστησε κυκλάμινο,
 σε μια κολόνα από μάρμαρο δικό μας.
 Ποτέ δε γέλασε η νύχτα τόσο όμορφα πάνω από τη
 Θάλασσα,
 στη χώρα απ' τον αέρινο κόσμο του παραμυθιού,
 όπου το χελιδόνι κυνηγάει τ' άστρα χωρίς αναπαμό
 κι οι αγέρηδες κρατούν αγκαλιές από λεμονανθούς
 για τα γυμνά κορίτσια της θάλασσας.
 Χώρα, όλο ζωγραφιές, ανέμελες πινελιές,
 με μάτια άγρυπνα προς το παρελθόν, τραγική σαν
 γοργόνα.
 «Ζει ο βασιλιάς Αλέξανδρος;»

Κορίτσια με ολόγυμνα πρόσωπα,
 πόδοι τρεμάμενοι στα τζάμια των παραθυριών,
 καρδιές στους δρόμους με πρόσωπα αρυτίδωτα.
 Στα σοκάκια πάνω από τη μπότα του κατακτητή,
 περιδιαβαίνει το πνεύμα του χρόνου:
 «Ζει ο βασιλιάς Αλέξανδρος;»
 Αραδιασμένα, δεμένα με την αρμύρα της θάλασσας
 τα γαροκάρικα αναμετρούν το βάθος
 και κυνηγούν τις δύτελλες.
 Ασάλευτη αγναντεύεις τις παρελάσεις των αιώνων.
 Για πέστε μου εσείς οι σοφοί, οι μεγάλοι, οι ποιητές,
 οι δικαστές, οι ιερείς, οι δήμιοι, οι πλανητάρχες:
 «Ζει ο βασιλιάς Αλέξανδρος;»

Πενταδάκτυλος

πόψε οι σάλπιγγες έχουνε σωπάσει, οι δύμπες
έγιναν μια δύελλα χορού,
μαγνάδι απλώνει η θεία πλάση, ολόγυρα η
ομίχλη του βουνού.

Θαρρώ το νου μου έχω χάσει, φως είμαι που
πάει να σβήσει,

μια σπίδα τ' ουρανού, που χάνεται προτού
φωτίσει

την περηφάνια εκείνη του θνητού που ξέβγαλε η
φύση.

Κι ιδού μια συγνεφένια αγκαλιά σ' αγγίζει στα
ύψη τ' ουρανού.

Ανάλαφρα πέφτουνε στη γη οι νιφάδες του
χιονιού.

Κι είναι η πέτρα πα στην πέτρα, όλος ο χρόνος
εστοιβάχτηκε στη γη,
σαν στήδια οι λόφοι ξεφυτρώνουν, σαν έρωτας ο
αγέρας με ζύπνησε πρωί.

Εδώ το βήμα είναι ιστορία, το χώμα έχει τη
γεύση του Θεού,

η ζωή ολόκληρη είναι μια πορεία, πνεύμα
αθάνατο πλανιέται εδώ παντού.

Ίππότες τρέχουν, τα κάστρα ανοίγουν τις πόρτες
του καιρού.

Κι ιδού, μια συγνεφένια αγκαλιά σ' αγγίζει στα
ύψη τ' ουρανού.

Ανάλαφρα πέφτουνε στη γη οι νιφάδες του
χιονιού.

έξοδος

Κ
 ι ύστερα η νύχτα έδωξε το φως,
 οι αχτίδες κρύφτηκαν στη ματιά σου,
 πηκτό και μυρωδάτο σκοτάδι γιόμισε τον ομφαλό
 σου
 κι η σκιά σου δεν με γνώριζε πια,
 παρά μόνο σεργιάνιζε άσκοπα,
 χωρίς προσανατολισμό στον κόσμο των ξένων.
 Έγινες παραδουλεύτρα στις αυλάδες των
 αφεντάδων,
 μια συνοδευτική νότα στο γουργουρητό τους,
 κι από πάνω το χλωμό φεγγάρι
 πάσκιζε να σου θυμίσει τη νύχτα που φώτισα για
 σένα.

Εδώ, κυπαρίσσια ασημιά λογχίζουνε τον ήλιο,
 πεύκα απελπισμένα στην κορφή παλεύουν με τον
 άνεμο.
 Εδώ, η κατάρα του Πενταδάκτυλου το νου μας
 ακονίζει
 και της οργής των αρχαίων καιρών το μαύρο
 σάλι ανεμίζει,
 εδώ αμπέλι πάνω στη θάλασσα, όπου κολυμπά
 ένας ήλιος,
 φορώντας μαντίλι ολόμαυρο να κρύγει τον
 αυχένα,
 σκύβει με φυλλοκάρδια στη σκιά και τη σκιά
 ανάβει.

Εδώ τ' ασπρόχωμα σβήνει το χρόνο τον βαρύ
 και της αποχαυνωμένης γοργόνας το ζύπνημα
 τaráζει τον ύπνο το βαθύ.

Μικρή βροχή, μικρή κι ανέμελη χοροπηδάει σαν
κοπελούδα
στον κάμπο, όπου το φτωχό χορτάρι φοβάται τη
ζωή του
κι ανατριχιάζει το φως της λάμπας την αυγή.
Κοιμήσου, αγαπημένη, μ' ανοιχτά τα μάτια μη και
πεδάνεις,
μη και σου πάρουν την πνοή, της Δύσης οι
αρχόντοι.

Στη ματιά σου να 'ναι ο ουρανός,
στα ματόκλαδά σου πεταλούδα,
στα χείλη ποίημα π' ανθίζει.
Γαλάζιο φως στην αμασκάλη π' αγκάλιασε τον
έρωτα,
χύθηκε ξάφνου σαν κοσμική ιαχή κι έγινε
μουσική
από ένα φιλί που χάδευε τον ύπνο σου.

Στην όχθη του δρόμου το ταπεινό χόρτο αγρίεψε,
πίστεψε πως ήρθε η στιγμή να ορδώσει ανάστημα
και πως οι μπότες άλλαξαν δρόμο,
μα ήρθε το δρεπάνι και του θύμισε την τάξη του.

Στην τραχιά βουνοκορφή αμπέλια σέρνονται,
γυρεύουν να σκαρφαλώσουν τον όχθο μέχρι τον
ουρανό.
Τα πιδάρια περιμένουν με ολάνοιχτο στόμα τον
οίνο τον ταπεινό
και οι πόρτες των αμπαριών, βαριές ξυλοδεσιές
γυαλισμένες
με λάδι ελιάς, με χρώμα παπαρούνας,
και με του σταχιού την απαλή ζανθάδα.

επίλογος

Κ

*ι ύστερα αναπαύτηκε ο χρόνος.
Με το χέρι στο μάγουλο βυθίστηκε στον ύπνο,
απόκαμε.*

*Αλαφροπατώντας στα κοχύλια του γιαλού,
του πήρα το κεφάλι
κι από τότες δεν γερνάς κι ούτε αλλάζεις
διαθέσεις.*

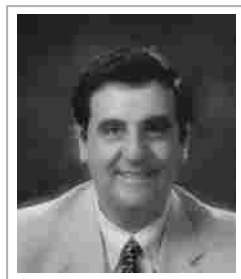
*Είσαι στη σκέψη μου εκείνη η νεράιδα που
αγαπούσα,
ένα αστέρι που φέγγει τα ελληνικά μάρμαρα,
τα αγάλματα της Σαλαμίνας,
αποκεφαλισμένα κι αυτά από φόβο κι από ζήλια.
Ανάμεσα στους κόκκους της άμμου στριμώχνεται
η σκιά μου,
ανάλαφρα, χωρίς ανάσα,
μη και ξυπνήσει ακέφαλος ο χρόνος.*

*Κι ιδού οίνος ρέει από τις φλέβες,
κι από τους οφθαλμούς αναβλύζει θάλασσα,
γαλάζιος ουρανός απάνω στο κίτρινο του κάμπου
κι ανάμεσά τους κολώνες λευκές
σαν κλωστές από λευκαρίτικο.*

*Στη Σαλαμίνα οι σαύρες αφουγκράζονται τον ήλιο,
τα βήματα των αρχαίων συναντούν το γιαταγάνι,
κι η νχώ αντηχώντας μέσα από τα βάρη του νου
ζητάει ένα συγγώμη από τους προγόνους.*

Ο Κυριάκος Παπαδόπουλος γεννήθηκε στη Λεμεσό. Σπούδασε χημεία στην Πράγα και ειδικεύτηκε στην Οινολογία, αποκτώντας δίπλωμα Master of Science. Εργάστηκε σε Κέντρο Ερευνών και ασχολήθηκε με την έρευνα στον κλάδο της Βιολογίας. Εργάστηκε επίσης σαν συντάκτης στον ραδιοσταθμό της Πράγας, στο τμήμα εξωτερικών μεταδόσεων, την εποχή της δικτατορίας στην Ελλάδα. Στην Κύπρο ζει από το 1976. Εργάστηκε για πολλά χρόνια στην οινο-βιομηχανία ενώ ταυτόχρονα ασχολείται με την συγγραφική δραστηριότητα, με ειδίκευση στο ιστορικό μυθιστόρημα, στην οινολογία και στα έργα επιστη-μονικής φαντασίας. Από το 2007 ασχολείται με τη συγγραφική του δουλειά, με την έρευνα και σαν σύμβουλος σε διάφορες εταιρείες. Είναι μέλος της Επιτροπής Εμπειρογνομόνων Οίνων και Γραμματέας του Συνδέσμου Οινοπαραγωγών Κύπρου.

Κυριάκος Δ. Παπαδόπουλος
Αγίου Επικτήτου, 45
4107, Άγιος Αθανάσιος, Λεμεσός.
Τηλ. 25729819
www.kyripap.com
e-mail: kdp@kyripap.com
kyripap@cytanet.com.cy

Τον πόλεμο σαν τον περάσαμε ένα Καλοκαίρ
είχαμε πίσω μας αφήσει Παρθενώνες
άφθονες νύχτες στο ημερολόγιο του πένθους,
κορμιά υπέροχα, σκαλισμένα από ατσάλι.